

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
11 Пж 3478/19
04.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД у већу састављеном од судије Милице Милановић-Траиловић, председника већа, судије Данијеле Дукић и судије Снежане Илић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Друштво са ограниченом одговорношћу за производњу, трговину и услуге „ТЕХНОГРАД – ИНЖЕЊЕРИНГ“ Краљево, ул. Кованлучка бр. 1, кога заступа пуномоћник Катарина Милосављевић, адвокат из Београда, против туженог Стечајна маса Предузеће за путеве „БЕОГРАД“ а.д. Београд, ул. Видска бр. 24, кога заступа пуномоћник Љиљана Боровић Марјановић, адвокат из Београда, ради утврђења, вредност предмета спора 849.062,04 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 17 П 2514/16 од 06.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 04.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Привредног суда у Београду 17 П 2514/16 од 06.03.2019. године и **ПРЕСУЂУЈЕ СЕ**:

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев тужиоца „ТЕХНОГРАД – ИНЖЕЊЕРИНГ“ Краљево којим је тражио да се утврди као основано потраживање тужиоца према туженом Стечајна маса Предузеће за путеве „БЕОГРАД“ а.д. Београд у износу од 849.062,04 динара.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 140.250,00 динара, у року од осам дана од дана пријема писменог отправака пресуде, под претњом принудног извршења.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 17 П 2514/16 од 06.03.2019. године у ставу I усвојен је тужбени захтев па је утврђено као основано потраживање тужиоца према туженом у износу од 849.062,04 динара. У ставу II обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да Привредни апелациони суд одлучи у корист жалиоца. Тужени у жалби наводи да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, да је економско-финансијско вештачење беспотребно обављено јер тужени није ни спорио висину дуга већ је истакао приговор застарелости, при чему потписивањем ИОС-а од стране запослене АА није могло доћи до прекида застарелости, односно до одрицања од застарелости, па није било услова за усвајање тужбеног захтева тужиоца.

У одговору на жалбу тужилац је оспорио изнете жалбене наводе туженог и предложио да Привредни апелациони суд одбије жалбу туженог и потврди првостепену пресуду.

Испитујући првостепену пресуду у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба туженог основана.

У поступку доношења првостепене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1.-3., 5., 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Првостепена пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку јер су у пресуди дати разлози о битним чињеницама.

На утврђено чињенично стање погрешно је примењено материјално право.

Предмет тужбеног захтева је утврђење оспореног потраживања тужиоца као стечајног повериоца у износу од 849.062,04 динара, које је стечајни управник оспорио због застарелости.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је као стечајни поверилац у стечајном поступку који се води над туженим пред Привредним судом у Београду под бројем 5 Ст 194/15 поднео пријаву потраживања на име испоручених производа – робе и то за износ главног дуга од 457.485,08 динара и на име обрачунате законске затезне камате у износу од 391.576,96 динара. Закључком о листи утврђених и оспорених потраживања од 01.03.2016. године оспорено је у целости потраживање тужиоца у укупном износу од 849.062,04 динара, а у обавештењу стечајног управника о оспоравању потраживања наведено је да је потраживање оспорено због застарелости. Предметно потраживање тужиоца према туженом настало је по фактури број 1974/15 од 01.09.2010. године (валута плаћања). Према изводу отворених ставки од 30.11.2013. године, који је издат од стране тужиоца као повериоца и насловљен на овде туженог као дужника, тужилац је обавестио туженог да према пословним књигама тужиоца показује дуговани салдо од 457.485,08 динара, а наведени извод је у делу под називом „Потврђујемо сагласност ИОС“ потписан од стране АА дана 14.01.2014. године и оверен печатом туженог. АА била је запослена код туженог на пословима ....., на радном месту ....., односно као .... .. Нен посао је био да прегледа финансијске књиге и да када туженом стигне ИОС утврди да ли се то стање слаже са стањем у пословним књигама туженог и да изврши усаглашавање финансијског стања купаца и добављача у књиговодству туженог. Сведок ББ је 2013. године био .... .. туженог и овлашћен да потписује изводе отворених ставки у процесу усаглашавања књиговодственог стања поверилаца и дужника, при чему су и радници који су радили материјално књиговодство (аналитику купаца и добављача), а којима је он био надређен, такође могли да потпишу извод отворених ставки у појединим ситуацијама. Економско-финансијским вештачењем утврђено је да према усаглашеним стањима у пословним књигама тужиоца и туженог постоји потраживање тужиоца према туженом у висини главног дуга од 457.485,08 динара и за износ обрачунате законске затезне камате, која према налазу вештака износи 392.438,54 динара, а по тужбеном захтеву тужиоца 391.576,96 динара.

На овако утврђено чињенично стање погрешно је првостепени суд применио материјално право када је нашао да потписивање извода отворених ставки од стране запослене туженог представља пуноважно одрицање од застарелости. У моменту потписивања ИОС-а 14.01.2014. године дуг по фактури/рачуну туженог, који је доспео за наплату 01.09.2010. године, већ је био застарео јер је протекао трогодишњи рок застарелости предвиђен одредбом чл. 374 ст. 1 Закона о облигационим односима.

Погрешан је закључак првостепеног суда да потписивање извода отворених ставки од стране запослене на радном месту материјалног књиговође представља изјаву о признању дуга, односно изјаву о одрицању од већ наступеле застарелости.

Признање дуга и одрицање од застарелости у име правног лица може пуноважно учинити само његов законски заступник или лице које он овласти на то. Према утврђеном чињеничном стању, ... ББ имао је овлашћење за вршење послова усаглашавања и потврде усаглашених стања (овера извода отворених ставки), док је запослена АА према уговору о раду обављала послове ...., а у појединим случајевима је потписивала и изводе отворених ставки, као у конкретном случају. Основан је жалбени навод туженог да без обзира које је од ова два лица потписало извод отворених ставки то се није могло сматрати пуноважном изјавом о одрицању од застарелости, сходно одредбама члана 365. и 366. Закона о облигационим односима.

Потписивање извода отворених ставки представља само усаглашавање књиговодствене евиденције, односно потврду да је потраживање наведено у изводу отворених ставки евидентирано у пословним књигама тог правног лица. На постојање или непостојање тако евидентираног потраживања утичу бројни фактори, од којих зависи да ли је то потраживање пуноважно и да ли ће бити испуњено или неће. У конкретном случају није од значаја да ли је запослена АА имала овлашћење за потписивање ИОС-а, на чему првостепени суд заснива своју одлуку о основаности тужбеног захтева тужиоца, већ да ли је имала овлашћење да се у име туженог одрекне од застарелости потраживања према туженом. Дакле, чак и да је извод отворених ставки потписало лице које је било овлашћено за потписивање ИОС-а, а то је био запослени ББ као ... . туженог, ни у том случају потписивање извода отворених ставки не би представљало одрицање од наступеле застарелости јер ни шеф књиговодствене службе као лице овлашћено за потписивање извода отворених ставки није имао овлашћење за одрицање од застарелости.

Како је у конкретном случају протекао трогодишњи рок застарелости предвиђен одредбом члана 374.ст. 1 Закона о облигационим односима, а није било пуноважно одрицања од застарелости, то је потраживање тужиоца застарело, па је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован јер је потраживање престало услед застарелости.

Како је према преиначеној пресуди тужени у целости успео у спору, то је преиначена и одлука о трошковима поступка у складу са одредбом чл. 165 ст. 2 Закона о парничном поступку па тужилац применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 140.250,00 динара. Трошкове туженог чине трошкови заступања путем пуномоћника адвоката на пет одржаних рочишта у износу од 63.750,00 динара (5x12.750,00), на шест одложених рочишта у износу од 42.750,00 динара (6x7.125,00) и за састав три образложена поднеска у износу од 33.750,00 динара (3x11,250,00). Тужени није тражио трошкове другостепеног поступка.

На основу изнетог одлучено је као у изреци, применом одредбе члана 394. тачка 4. Закона о парничном поступку.

ММТ/ИП/ОПГ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Милица Милановић-Траиловић с.р.

Тачност отправка оверава